

altın61

"istanbul üniversitesi altın 61 proje topluluğu"

Sayı: 0004 / Nisan 2021

i.Ü.
Altın 61 Proje Topluluğu Resmi Dergisi

Sayı:004
Nisan 2021

Yazı İşler Sorumlusu
Betül BUĞDAY

Düzenleme
Meryem Melek ÇAY

Tasarım
Ömür İNCE

Fotoğraflar
Nurullah GÜRDAMUR

Baskı
Salim ZORBA

www.altin61odulleri.com

Yazı: Betül BUĞDAY

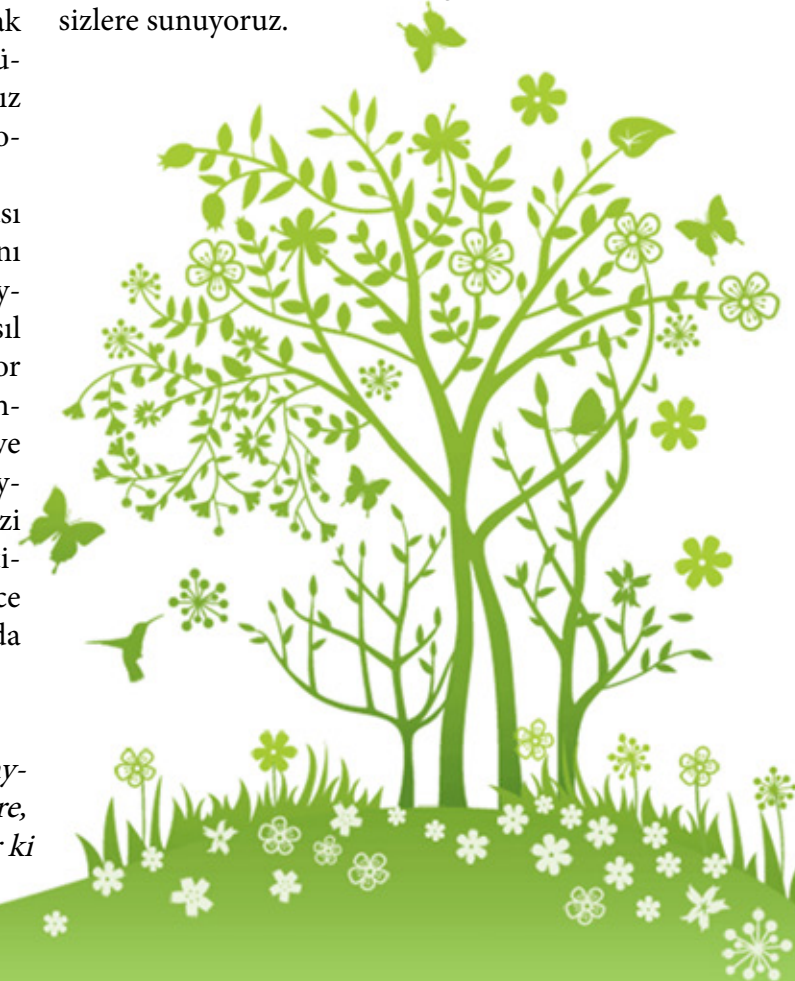
merhaba

Her çalışmanın bir öyküsü vardır, her öykünün bir hayali olduğu gibi. İstanbul Üniversitesi Altın61 Projesi'nin altın gençleri olarak biz de bir hayalden yola çıkarak paylaşıyoruz sizlerle öykümüzü. Baktığımız şeyleri aslında görmemiz gerektiğini size sadece yeni bir dünya sunarak değil, dünyanın gölgede kalan yüzüne de ellerimizi uzatarak sunacağız sizlere. Nasıl mı? Elbette sosyal sorumluluk projelerimizle...

"İnsanlara bir şeyin nasıl yapılması gerektiğini söylemeyin. Yapılmasını istediğiniz şeyin ne olduğunu söyleyin ve yaratıcılıkları ile sizi nasıl hayran bırakacaklarını görün." diyor General George S. Patton. Biz rehber olan hayallerimiz, hevesimiz ve tükenmeyen heyecanımızla sizi hayran bırakacağımızı biliyoruz, bizi yolumuzda yalnız bırakmayın istiyoruz. Gelin uzanan ellerimiz nice ellerle birleşirken adımlarımız da sizinle birleşsin.

Her başarı takdiri hak eder. Biz de her sene belirli dönemlerde İstanbul Üniversitesi Altın61 Ödüllerini takdim ederek farklı kulvarlarda başarı gösteren kişi ve mecraları taçlandırıyoruz. Sürdürdüğümüz vizyonumuzun takdiri olarak da dergimizi sizlere sunuyoruz.

"Şimdi sıra sizde. Haydi sihirli ellerinizle yavaşça sayfaları çevirmeye başlayın. Nasıl diyordu Dumbledore, "Mutluluk en karanlık zamanlarda bile vardır. Yeter ki ışığı açmayı unutmayın."

Yazı: Begüm ERGÜN

“Soğuk, çok soğuk. İliklerime kadar işliyor hissediyorum. Sokağın puslu sarı ışığı pencereden sızıyor odaya, zaten o da olmasa renk yok etrafımda. Ay karanlık, ben karanlık..”

Duyuyorsunuz değil mi? Duyun!

Bizi şu ana da geçmişe de geleceğe de bağlayan duyabildiğimiz tek işaret o. Bu sesi duymadan zamanı kovalayanlardan mısınız yoksa? Yapmayın ama... Ruhsuz dijital saatlerde ruh aramayın boşuna. Size akrep ve yelkovanın hikâyesini anlatanınız olmadı değil mi hiç? Şaşırmadım. Bırakın sessiz sayıları bir kenara, alın o sesin sahibini yanınıza, kulak verin ona...

Ne zaman ona gitsem, yılmadan öğretmek için çabalardım. Kaç defter kaç kalem kaç sabır tüketti bu uğurda kim bilir. Ama “değdi” demişti, “başıma bela almış olsam da değdi” Bela oluşum zor öğrenmemde değildi. Çok inattım, koç da keçi de inadiyla sönük kalırdı yanımda. Marifet değil evet ama ni öyle sanıyordum. Hâlen inadımın maşallahı var inkâr edemesem de, haliyle biraz törpüledi geçen yirmi altı seneyele.

biri saati gösterir diğeri dakikayı o da tamam. Tamam da neden denilebilecek sürüyle kelime varken bu iki kelime seçilmişti? İlk kim böyle demiş de bize de böyle devam ettirilmişti? Ne düşünmüştü böyle isimlendirirken, amacı neydi? Ya da derdi neydi mi denmeliydi?

Okumayı sökene kadar kime sorduysam ne cevap aldıysam beni tatmin etmedi. Gerçi okur yazar olup araştırmış olduğumda da durum değişmedi.

Sıkı tutunun nerede oturuyorsanız, zamanda yolculuk var ufukta.

Mesele saati öğrenirken isimlerine takılmamdı ve öğrenince beş dakika bile geçse annem niye gelmedi diye yaygarayı basıyor olmam elbette. Neyse... Kısa olan akrep uzun olan yelkovan;

Dört - dört buçuk yaşlarındaydım. Kardeşim doğmamıştı o zamanlar daha. Annem de babam da gün boyu işte olunca, ya yuvada ya da bazen anneannemde günü geçirir, işten çıkıp beni alacaklar diye dört gözle kapıya bakarak beklerdim. Babam o dönem bankacı olduğu için çıkış saati anneme göre geç olurdu. Annem mi? Doktor o akıllım, erken çıkıp hoop beni alanım.

Gün anneannemde su gibi geçerdi de annemin gelip almasına yakın hissettiğim anlara girince durur bir türlü geçmezdi sanki. Bir gün, evin salonundaki ikili koltukta bağdaş kurmuş, önümde koyu kahve ahşap sehpa, üstünde yeşil siyah sert karton kapaklı kareli defter, iki de kalemler buldum kendimi. Anneannem yanı başıma oturmuş: “Haydi bakalım saati öğrenme vaktin geldi, artık kapıya değil saate bakarak bekleyebilirsiniz anneni.” demişti.

Akrep; hepimizin bildiği gibi, şu zehirli eklem bacaklı canlının ismi. “İyyy” dediğinizi duyar gibiyim.

Zam”an” sarmalı

Saat 01.23. Her gece aynı sayılar aynı sırayla dizildiğinde aynı odada hep aynı yerinde duran sendirde aynı uğurlu kalemimle oturmuş yazıyorum. Daha kaç kere ‘aynı’ diyerek papağanlaşacağımı sorgulayıp bunalmayın. Bir daha kullanmayacağım zira ben a..ı ben istesem de olamayacağım.

Dışarı -12 derece. Fatura bu ay da celladım olmasın diye ısıtıcı hiçbir şey kullanmıyorum. Sayıları hep farklı dizilimde geliyor da, ayar oluyorum.

Normal değilim biliyorum ve Issız bir adada gibiyim. Sakin, sesbununla gurur duyuyorum. Siz siz, kimsesiz... Çıt çıkmıyor adeta. Ne sedirin tahtası gıcırıyor, ne de kalem kâğıtla kavga ediyor.

Ya da bırakmayın.

Kime diyorum heeey!

Gitmeyin yahu!

Konuşuyoruz işte ne güzel.

Beni bir de siz bırakmayın!

Soğuk, çok soğuk. İliklerime kadar işliyor hissediyorum. Sokağın puslu sarı ışığı pencereden sızıyor

Tik... Tak... odaya, zaten o da olmasa renk yok

Tik... Tak... etrafımda. Ay karanlık, ben karan-

Tik... Tak... lık...

lık...

Hakkınız var, pek sevimli değil tabii. Köken olarak 'krb' den gelip 'akrab' sözcüğünden türemekteymiş kendileri. Aslında 'sivri uçlu çengel' anlamına geliyormuş ki bildiğimiz şu meşhur sevimsizlere de ismini veren aslında iğnesi. Bu cepte. Tamam da, kısa saat ibresinin bunda günahı ne peki?

Yelkovan ise; kendi dilimizden gelmiş ve ilk kullanımı yaklaşık on beş asır öncesinde tespit edilmiş. Dile kolay on beş asır... Zamanda yolculuğun böylesi...

Meğer o zamanlar 'yel koğan' olarak kullanılan bu kelimenin

"boş gezen, havai" anlamı varmış. Anlayacağımız görüldüğü kadar masum değil hınzır. Ve yelmek fiili de "koşmak, hızlı gitmek" demekmiş. O zaman bizim uzun ibre ya boş gezenin önde gidene ya da atlet, altın madalya dereceli.

Alındılar galiba, yine sesleri kesildi. Off, bir sağa bir sola salla işin yoksa! Salladıkça sayılar yerinden kıpırdamıyor ne de olsa.

Tik... Tak...
Tik... Tak...

Geri geldi...

Yankılanıyor yine odada sesleri. Belki de hiç gitmemişlerdi. Akkrabın zehirli çengelinde salıyor tüm inatlarım, kavgalarım, hayal kırıklıklarım, kalp ağrıları, kayıplarım, gözyaşlarım... Yel koğanın pervanesine takılıyor uçurtmalarım. Dönüp duruyor havai umutlarım. Geziyor barış nidalarım, kalp çarpıntılarım, dinlenişlerim, zaferlerim, gülüşlerim...

Yeldi yorgunluğum kovuldu çocukluğum. Koşup gidiyor bugünüm, evvelime hapsoluyor ahirim. Söyleyin bakalım; ben hangi zamanın geçmişiyim?

"Akrep; hepimizin bildiği gibi, şu zehirli eklem bacaklı canlının ismi. "Iyyy" dediğinizi duyar gibiyim."

"TIK...TAK..."

"TIK...TAK..."

kanalımıza abone olarak projelerimize destek
olabilirsiniz

www.youtube.com/c/altin61

Helena izgi

"Ölmüştüm ve yalnızdım. Kandamlaları da yoktu, insanlar da..."

Dedem: "Ruh evrimini tamamlayamamış her insan, başka bir insanın celladıdır" derdi. İnfaz etme kısmını o yaşta bile anlamıştım ama kanın akmayışını şu yaşta bile anlayamadım.

Ölmüştüm ve yalnızdım. Kandamları da yoktu, insanlar da...

Bu gerçek bir ölüm şekli değildi, keşke öyle olsaydı en azından arımdan ağlayanlar iyi bilirdik derlerdi.

Gerçek şuydu ki: Beni kimse iyi bilmiyordu.

Yeni kavrulmuş bir helvanın üzerindeki çatal izlerini fark etmemle başladı her şey. İzler tanıdıktı, aile bildiğim içimdeki o derin sızıyı hatırlatıyorlardı. Bu duyguya her kulak verişimde sanki yeniden çocuk oluyor ve yeniden öldürülüyordum. Hiç bir çocuk ölmeme-liydi oysa...

Ah o sızı!

Kaçmaya çalıştıkça ben tutuyordu eteklerimden. İlle de çamur olacağım, ayak bileklerine kadar bulacağım diyordu.

Keşke demeseydi...
Eğer demeseydi...

Sobanın hemen yanındaki tekli koltuğa kıvrılmış yarı uykulu bir halde mutfaktaki annemi izliyor olurdum. Zaman sonra burnuma nefis bir koku çalınırdı ve çok geçmeden annem içindeki helvasıyla pembe çiçek desenli tabakla karşımda olurdu. Olabildiğince mutlu olurdum ben de... İtiraf edeyim çocukken şekeri çok severdim. Hangi çocuk sevmez ki? Ama benim için durum biraz farklıydı çünkü şekerin iyi gelmeyeceği hiçbir olumsuz durum yoktu. Çayın mı sıcaktı, at içine şekeri soğusundu.

"Eğer demeseydi..."

"İnsan mutlu olsun diye helva yapılır mıydı hi.?"

Annemin yüz ifadesinden helvayı beni mutlu etmek için yaptığını anlardım.

Hah! Ne saçma!

İnsan mutlu olsun diye helva yapılır mıydı hiç? Ölenin ardından yenirdi bu anca. Yine kim ölmüş-tü acaba? Ama bana fark etmezdi helvasız da mutlu olurdum ben

çocukta. Kötü insanları tozdan şekerlere bulayıp yiyebilir ardından da oh be dünya varmış diyebilirdim. Böylece çocuk ak-lımla yine mutlu olurdum.

Peki ya şimdi ki ben olsaydım?

Kesin aynı helva tabağı üzerindeki izler olmadan üstüne üstlük çiçek-lerinden arınmış bir halde gelirdi önüme. Bir de utanmadan bir ka-lem tutuştururlardı elime.

Öyle kurşun kalem de değil, böy- le renkli afili bir şey... "Madem o kadar çiçek seviyorsun çiz baka- lım" derlerdi. Annem de yapmamış olurdu o helvayı, bana bile yapılmamış olurdu. Yüksek ihtimalle öyle birinin cenazesinde denk ge- lirdim.

Bir de utanmadan konuşurdu be- nimle. Hatırladın mı diye sorardı?

Hatırladın mı beni? Hani o huzur- lu sıradan günleri, mutlu olman için çabalayanları, nasıl bir toz bu- lutuna kanıp da mutlu olduğunu hatırladın mı?

Hayır! Hayır! Yapma sakın hatırla- ma.

Hatırlarsan.. Çocukken sana sev- menin ne demek olduğunu öğre- ten insanlar, bugün yeter sana bu kadar şeker deyip hepsini elinden zorla alırlardı.

Yapma sakın hatırlama. Hatırlarsan.. Hiç bir şeker soğut- maz artık çayını, önce ellerin yanar sonra tüm bedenin Zamanla sev- mekten vazgeçersin, acı iyidir der- sin. Acı, tatlıdır. Sonra şekerlerin, ne erir ne de toz olurlar.

Ne yazık ki hatırlamıştım işte.

Mutlu olmanın bedelini nasıl da ağır ödetiyorlardı çocuklara, üs- telik sen büyüdün çocuk değilsin diyerek. Oysa çocuk değil miyim ben? Ya sen? Çocuk değil miyiz her birimiz? Ben büyüyemedim, ya sen? Sen ne zaman büyüdün?

Belki de bu yüzdendi büyü- yemeyişimiz. Ruh evrimini tamamlayamayan insanlar celladımız olmuştu bizim. Ama olsun. Sağ olsunlar ya, hep çocuk kalacağız sayele- rinde!

"Biz çocuklar dünyayı şeker tozuna bulayıp çayımızın içine atacağız."

"Büyüklere selam olsun..."

Yazı: Burak UYANIK

Sarı ve Siyah

“Kabul etmeliyim ki kımıldatabildiğim tek yer göz kapaklarım”

Yatağımın ucunda duran kâğıt ve kalem eşliğinde perdemin yarım açık kısmından dünyaya bakıyorum. Uzanmış şekilde zor oluyor ama başımın altındaki yastık beni dizlerine yatırmış güzel bir kadın gibi adeta. Bacaklarım perdemi tam açabilmeme izin vermiyorlar. Bence yorulmamı istemedikleri için tutmuyorlar. Çünkü bu zamana kadar öyle umutsuz anlarda bile öylesine taşdılar ki beni...

Biliyorlar, ben yürürsem mücadele ederim ve üzülürüm yeniden. Mutlaka onlarında üzüldükleri şeyler vardır. Örneğin; torunumla emekleme oyunu oynayamıyor olmam her seferinde titretiyor onları. Hayır, kendimi zorladığım için değil üzüldükleri için...

Penceremden harika bir yemek kokusu geliyor. Dikkatimi daha da pencereye toplamamı sağlıyor bu durum. Sonbahar çıkıp gelmiş. Yapraklar beni selamlayarak aşağıya doğru süzülüyorlar.

“Ağlamak özgürlükmüş
işte o zaman anlıyorum.”

“Bu kadarı da yeter bana. Bir sonraki sonbahara kadar.”

Doğanın en güzel gösterisi bu. Toprağa kavuşabilmek için en güzel giysilerini giymiş yapraklar, biliyorlar ki kara toprağa en çok sarı yakışır. Siyah ve sarının kavuşmasını görebilmem için de ayağa kalkmaya ihtiyacım var. Sarı bir yaprak olsaydık diyorum bazen. Uğruna canlar feda edilmiş bu toprakla buluşmak ne büyük onur olurdu.

Belki yaprak değilim ama bir gün ölüm diye adlandırdıkları son ile karşılaşacağım. İşte o gün bedenim huzur bulacak. Bir sona değil bir başlangıca giderken, biliyorum. Yelkovan ve akrebin amansız kovalamacasının son bulduğu bir zamanda elbet ayaklarımda pişman olacak. Özgürce dolaşmak varken kırlarda beni bahanelerle bir bez parçasının üstünde yatmaya mahkûm ettikleri için.

Kızmiyorum aslında sadece özlüyorum. Pişmanlıklarım yok fakat elimde olmayan keşke dediğim anlar var. Küçük bir çocuğun düşmeyi göze alarak tırmandığı o kocaman erik ağacının en tepesinde durup özgürce aşağı baktığı andaki cesarete ihtiyacım var. Şimdi ise o eriği dolaptan almak için bile cesareti olmayan bir bedene sahibim. Zaman sinsi bir katildi ve ben her seferinde ondan kaçtığımı biliyordum. Koştuğum, düşse kalka yoluma devam ettiğim zamanlar geliyor gözümün önüne. Daha önce duymadığım bir şarkı çalıyor kulaklarımda. Ürkütücü fakat hoşuma da gidiyor. Yapraklar daha hızlı dökülmeye başlıyor ve bu sefer kuşların kanat çırpışları bu dansa eşlik ediyor. Göz kapaklarım bir kuşun kanadı oluyor birden. İşte o zaman kuşlar kadar özgürüm. Gözyaşlarım yağmur gibi iniyor yüzüme ve ıslanıyor kirpiklerim.

Ağlamak özgürlükmüş işte o zaman anlıyorum.

Kimse yok mu? Biri biraz daha şu perdeyi aralayabilir mi?

Sesimi duymuyorlar.

Kabul etmeliyim ki kımıldatabildiğim tek yer göz kapaklarım.

Kâğıt ve kalem ise yatağımın ucunda nöbet tutan en sadık dost gibiler.

Bu kadarı da yeter bana. Bir sonraki sonbahara kadar.

Yazı: İbrahim KARGIN

KÜÇÜK BAKIŞIN

Büyük Fotoğrafı

Küçük bakış... Kime mi ait?

Kastamonu'da esnaf bir baba ve ev hanımı bir annenin oğulları olarak dünyaya gözlerini açan, yaşamını da onlarla bir arada Gebze'de sürdüren, vatani görevinin ardından babası ile beraber kendi ticari taksilerinde çalışmaya başladığında, büyük fotoğrafı oluşturma macerasında kendini bulan bendeniz gezgine...

Peki, fotoğrafçılık hikâyem nasıl başladı?

Fotoğrafçılık, çocukluğumdan beri içimde olan sevgi duyduğum bir sanattı aslında. Tabi büyüdükçe ilgim daha da arttı. Taksicilik yapmak belki de en büyük etken oldu benim için.

Telefon ile fotoğraf çekmek tabii bir yere kadar götürdü beni. Güzel yerler görmek sadece hafızada kalmamalıydı. Bu nedenle onların kalıcılığını arttırmak için fotoğrafa yöneldim. Çevremin beğenisiyle birlikte sayfa açarak görmüş olduğum bu güzellikleri insanlarla paylaşmak istedim. Sonrasında ise bir fotoğraf makinesi almalıyım dedim kendime. Fotoğraf makinesi aldıktan sonra biraz daha değişti her şey.

Bulduğum şehir bana yetmeye başladı. Daha farklı yerler ve daha farklı güzellikler keşfetmeliydim. Bir fotoğraf makinesi beni bir yolculuğa çıkarmış oldu.

Ve artık 'Doğa ve Seyahat Fotoğrafçısı' olmuştum. En büyük amacım gördüğüm güzellikleri farklı bir bakış açısıyla insanlara yansıtabilmek.

Her sene içinde kendime yeni rotalar çizip ve planlar yapıp yollara koyuluyordum. Her ne kadar gerçek manada profesyonel fotoğrafçı henüz olamasam da, o yolda ilerlemek beni mutlu ediyor.

Gezdiğim, gördüğüm şehirler ve sıcak insanlarıyla tanışıp sohbet etmek beni o kadar mutlu ediyor ki, yeni yerler keşfetmek için hep sabırsızlanıyorum. Bazen geriye dönüp bakıyorum da, uzun bir yol katetmişim aslında.

İbrahim Kargın

Yazı: Mustafa ONAY

SESSİZLİK

“Yüzüm yerinde bir boşluk vardı sanki o sabah.”

Birkaç metre ötemdeki caminin imamının kulak gıcıklayan sesiyle okuduğu sabah ezanının daha ilk satırında uyandım ve yataktan sıçradım. Yıllar önce annemin Ramazan ayında sahura kaldırdığı gibi aynı çeviklikle. Sobalı evimizin sıcak salonuna çağırıyordu gecenin bir yarısı ve iki büklüm yataktan sıçrayarak sıcak salona gidiyordum.

Gözlerimi kapattım ve huşu içire-dizlerim merdiven çıkmayı reddesine girmeye çalıştım ama bir türlü olmadı. Sesi gerçekten de rahatsız bir sallantı bekleyen bu binanın ilk ediciydi. Rahmetli dedemin mezarının bulunduğu caminin imaresinin ezan okumasına dayanamıyordum ve bundan daha kötüsüyordum. Bir odası bomboştu, benim olamaz herhalde diyordum. Bununla beraber o kadar kötü olmasa da ona en yakın kötülükteydi bu imamin sesi de maalesef.

ber bir çekiyatti.

Geceleri benim yatağım gündüzleri ise oturduğum yerdi. Bir tane tepe lambası sarı sarı aydınlatırdı geceleri odamı. Perdem yoktu, içtiğim sigaralardan dolayı artık griye dönmüş güneşlikler zaten evime girmek istemeyen güneşi daha da uzak tutuyordu ufacık evimden.

İmamın ezanı bitirmesini bekledim. En kısa vakit namazı olmasına rağmen en uzun ezandı. Ezan bittikten sonra banyoya gittim. Banyo dediğim bir klozet (Eskiden alaturka idi ve bu eve girdiğimde dizlerimi çok fazla kıramadığım için mecburen yaptırmak zorunda kalmıştım, ev sahibi bir lira bile düşmedi kiradan bunun karşılığında.), derme çatma bir perde ile ayrılmış duş alma alanı, ayna ve lavabodan oluşuyordu. Tavan rutubetten kapkaraydı, yerin renginin de tavandan farkı yoktu. Bacaklarımdan ve sakallarımdan akan kıllar öbek öbek bir araya gelmiş beyaz fayansların üzerinde siyah bir katman oluşturmuştu.

Her iki elimi lavabonun yanına koydum. Kafamı yavaşça kaldırıp yüzüme baktım.

Yüzüm yerinde bir boşluk vardı sanki o sabah. Normalde beyazların arasında tek tük kalan siyah sakallarım olurdu. Yıllar önce hayatta temelli yalnız kalmaya mahkûm olduğumu anladığım zaman tek tek yolduğum ve artık olmayan kirpiklerim beyazı sarıya dönmüş gözlerime olduğundan daha da hastalıklı bir görünüm katardı ama en azından gözlerim olurdu. Gözlerimin içinde bazen mutsuzluk, bazen hüznün, bazen endişe, bazen fırtına, bazen bambaşka hisler olurdu. Kocaman olan ve yaşlandıkça daha da büyüyen burnum olurdu. Kırıksıklarla dolu, olmayan saçlarımdan dolayı artık daha da geniş görünen alnım olurdu.

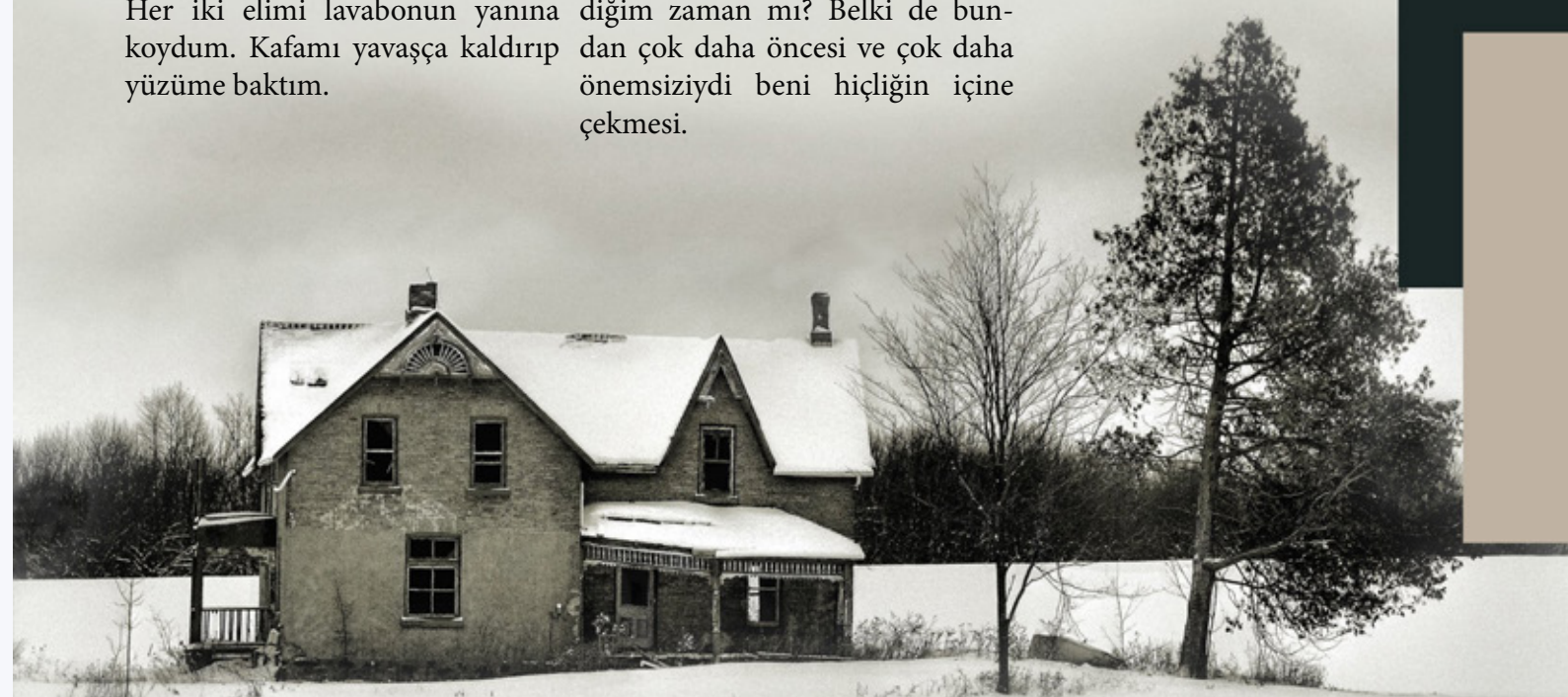
Korktum bu hiçlikten.

Bu hiçlik duygusu beni ne zaman ele geçirmeye başlamıştı ki? Babamı kaybettiğim zaman mı? Orta yaş bunalımına girdiğim zaman mı? Hayatımın kadınının beni terk ettiği zaman mı? Yoksa herkesi ardımda bırakıp izimi kaybettirdiğim zaman mı? Belki de bundan çok daha öncesi ve çok daha önemsiziydi beni hiçliğin içine çekmesi.

Annemin beni yıkmayı bıraktığı zaman mıydı beni hiçliğe sürükleyen? Yoksa babamın ayakkabılarımı bağlamayı bırakması mı? Okul gezisiyle Almanya'ya gidemediğim zaman mı? Sokaktaki tüm çocukları “köktükten” sonra elimdeki bilyelerle ne yapacağımı bilemeyecek onları çocuklara dağıttığım zaman mı? Kokulu kağıt koleksiyonumu arkadaşım çaldığı zaman mı? Saçını çektiğim kız benden kaçtığımda mı?

Ne zaman başladığının ne önemi vardı ki. Hiçliklerle dolu bedenimi namaza hazırladım. Ayaklarımı kuruladıktan sonra odama döndüm. Her zamanki gibi kiblenin tam tersine serdim seccademi. Dünya yuvarlağı ve Allah kulağımı ters elle tutmama alınmazdı. Anlamını bilmediğim bazı sözlerle namazı bitirdim.

Yatağıma tekrar uzandım. Gözlerimi kapattığımda babamın öldüğü gece onu son gördüğüm an zihnimde canlandı.

"Çıkışa doğru annemle ablamı şişmiş, kıpkırmızı gözlerle görünce ne kadar da çok ağladıklarını anlamıştım."

Beyaz sakalları, ağzındaki bez, annemin hacı nereye beni bırakıp nereye gittin diye haykırışları. Onun gibi olmak istediğimi ve hiçbir zaman olamadığımı ve artık olamayacağımı hissettim.

Cenazesi ne kadar da kalabalıktı. Yüzünü ilk kez gördüğüm yığınla insan ne kadar da güzel sözlerle anmıştı babamı. O günlerde neden yapıldığını bilmesem de ölümünün yedinci ve kırkıncı günü evde okunan Kuran'ı dinlemeye de bir sürü kadın gelmişti. Peki ya elli ikisi?

Uzaktaki memlekete topraklarını gömülünce, babamın ömrünün neredeyse yarısını geçirdiği küçük şehirdeki arkadaşları için bir etkinlik düzenlenmemişti ve bu da yapılmalıydı. O gün de herkes oradaydı.

İlk ev sahibimiz, yıllarca babamla mesai harcamış arkadaşları, cami cemaati, ilkokuldayken potaya basket topu yerine (nasıl basket topumuz olabilirdi ki o yaşta?) taş attığımdan dolayı kulağımı çeken ve aynı zamanda babamın balıktan arkadaşısı olan okul görevlisi, "med"leri yeterince uzatmadığımdan dolayı kulaklarımı çeken caminin imamı, babamı neredeyse he acile taşıyan taksi şoförü, babamla beraber babasının elli ikisine gittiğimiz arkadaşım (o zamanlar birileri varmış benim hayatımda da demek ki), yüzüne aşına olduğum ancak isimlerini bilmediğim onlarca insan... Kadınları doğal olarak göremedim ancak hatırladığım kadarıyla fazla fazla söylediğimiz ve "elli ikisi" bittikten sonra dağıtılan pilav, ayran, ırmık helvasının ucu ucuna yettiği.

Çıkışa doğru annemle ablamı şişmiş, kıpkırmızı gözlerle görünce ne kadar da çok ağladıklarını anlamıştım. Cenaze ve düğünün bire bir aynı olduklarını o gün düşündüğüm daha dün gibi aklımda. Kına gecesinde gelini ağlatana kadar acıklı acıklı türkü söylerler yahani, ölümle ilgili etkinliklerde de benzerdir. İmam acıklı acıklı ilahiler okur ve cenaze sahibini ağlatmaya çalışır. Başarmıştı da anlamadığım kadarıyla, ben hariç.

Tavana doğru diktim gözlerimi, sonra saate baktım, böyle bir "elli iki" hayal ettim kendime. Ölmek için ne kadar da güzel bir zamandı. Hiçtim, hiçlikler içerisinde kaybolmuştum ama kalabalık bir "elli iki" hayali içerisindeydim. Gözlerimi kapattım, hiçbir şey yapmama gerek yoktu. İşte o an öldüm, sessiz ve sakin.

"Onun gibi olmak istediğimi ve hiçbir zaman olamadığımı ve artık olamayacağımı hissettim"

Yazı: Yasemin ARSLAN

“Sol Ceb”

“Bu soruya birçok cevap verebiliriz. Herkese göre en önemli cevap değişir tabii.”

“Kendimizi bir mermer olarak görelim. Abartıdan, kibirden, egodan, şiddetten, sevgisizlikten, yalandan, gösterişten arıyalım. Geriye ne kalır? İnsan...”

Bu soruya birçok cevap verebiliriz. Herkese göre en önemli cevap değişir tabii. Yaslanın şimdi arkanıza. Derin bir nefes alın ve sonra cevabı düşünün. En önemlisini sol cebinize koyun, soğuyana kadar da çıkarmayın. Bazılarının cevaplarını duyar gibiyim. “Para” diyenlerin; ‘bııızzt’ yanlı cevap. Elendiniz. Zaten sizinle muhatap olmasak daha iyi... Haddizatında sizlerden hiç hazzetmiyorum da... Tamam, kabul yaşamı idame ettirmek için o kâğıt parçasına mecburuz. Buna lafım yok. Benim lafım hayatı para olanlara! Şimdiye kadar parayı çok seven kimi tanıdıysam bugünlerde koca bir zevahirden ibaret, girift bir hayat yaşıyorlar. Yazarken bile kusacak yer aradı gözlerim. O derece midemi bulandırıyorlar.

Diğer cevaplar arasından bana en yakınıyla devam edelim. “İyilik yapmak için.” Evet! İyilik... İyilikten anladığımız ne acaba? Aç birini doyumak, çocuk sevindirmek, hayvan sahiplenmek, çiçek yetiştirmek, ihtiyaç sahiplerinin ihtiyaçlarını karşılamak. Bunlar ve türevleri kime sorsak iyilik olarak adlandırılıyor. Bana sorarsanız da yarım iyilik derim. Aç birini doyurunca hemen arkasından bugün doyan karnininin yarın nasıl doyacağını değil de size yazılan sevabı düşünüyorsanız yarım iyilik. Bir çocuğu sevindirirken evde kendi çocuğunuza su ve deterjanla çıkabilecek lekeler için bağıryorsanız yarım iyilik. Sorumluluğunu üstlendiğiniz evcil hayvanınızı memnun ederken yanı başınızda ki sevdiklerinizi ihmal ediyorsanız yarım iyilik.

Çiçekleriniz solmasın diye verdiğiniz su ve sevginin zerresini eşinize vermiyorsanız yarım iyilik. İhtiyaç sahiplerine yardım ederken akrabalarınızdan bir habersiniz yarım iyilik. Bütün bunları fark etmeden yaşamaya devam ediyorsanız da alın işte kendinize yaptığınız en büyük kötülük!

Ne oldu şimdi? İyilik yapmak için yaşıyorken bir anda kendimizi nasıl mahvettiğimizi görmeye başladık. Bunun için yaşamıyor muyduk ama! Tühhhh!

Sıra sorgulamada mı yani? Evet evet.. Hadi! Hadi n'olur hala sıca-cıkken sorgulayalım sol cebimizi. Michelangelo'ya sormuşlar,

“Bu kadar güzel heykelleri nasıl yapıyorsunuz?” Cevabı kısa ve net olmuş: “Mermerin fazlalıklarını sahiplerine yardım ederken alıyorum, geriye heykel kalıyor.” Ve eklemiş; “Güzellik, fazlıklardan arınmalıdır!” Kendimizi bir mermer olarak görelim. Abartıdan, kibirden, egodan, şiddetten, sevgisizlikten, yalandan, gösterişten arıyalım. Geriye ne kalır? İnsan...

İnsan gibi insan! Mis gibi güzellik... Önce yaşamaya karar verelim de sonra ne için yaşadığımız kendi kendine şekillenir zaten. Ama kendimizi bir mermer olarak görmeden ölürsek inanın bana geride kalanlar sizi bir mermer olarak görecek. Hem de buz gibi...

YABAN MERSİNİ

"Sen bunları bilme çocuk... Bir kova al eline ve ormana git. Yaban Mersini topla benim için ve hep gülümse!"

Karanlık bir odanın içinde güneş ışığının sızdığı tek noktadayım. Parmaklarımın arasında zor tutuyorum sigaramı, dumanını üflüyorum ama pencerenin de mecali yok. Devrilmemek için birbirimize yaslanmışız öylece duruyoruz. Mutsuz suratların arasında gülümsememe umut olan güneş, henüz okumayı bilmediğim yaşlarda sorduğum sorular ve çocukluğum... Bu odada ve pencereimde saklıydı her biri.

Yağmurlar yağmalıydı, koşmalıydım, saçlarım omuzlarıma vurmalıydı, dizlerime kadar çamur içinde kalmalıydım ama yapamadım çünkü ben artık kırk yaşındaydım.

Ormanın orta yerindeki bu gece-kondu dünyaya gözlerimi açtığı yerdin. Belki de bu yüzden geri dönmüştüm, tüm mutsuzluklarımı unutup dünyaya yeniden gözlerimi açabilmek için.

Evin etrafı çeşitli meyveler ve kumar ağaçlarıyla doluydu. Bense sadece kardeşlerimle birlikte salıncak kurduğumuz söğüt ağaçlarını unutmuştuym. Uzaklardan gelen hadi yaban merdini toplamaya seslerini, yorgun ve terli çıktığımız yokuşları...

Bayramlarımız vardı kınalı ellerimizle kıyafetlerimizi baş ucumuza koyup beklediğimiz.. Kışın poşetlerle orman yokuşundan kaydığımız...

Bahar da sarı çalı çiçekleri ve pembe kumar ağaçları... Eli tespihli öğretmenlerimiz, adına süslü dediğimiz köy arabası...

Beslediğimiz tavuklar hala bahçeden bir yerlerden fırlayıp gelecekler ben peşlerinden koşarken ormana kaçacaklar gibi...

Ah be çocuk! Ben şimdi sana nasıl diyeyim kocaman bir kadın olduğumu. Kan ter içinde çıktığımız yokuşlardan kesile kesile düştüğümü ama senin gibi ağlayamadığımı. Şimdi sana nasıl anlatayım içimdeki çaresizliği...

Sen bunları bilme çocuk... Bir kova al eline ve ormana git. Yaban Mersini topla benim için ve hep gülümse!

GÖNÜLLÜLÜK

"Sizlere gönüllülük kavramından ve niçin gönüllü olmamız gerektiğinden bahsedeceğim."

GÖNÜLLÜK NEDİR ?

Gönüllülük, bir bireyin maddi karşılık beklemeden ya da başka bir çıkar beklentisi içinde olmadan, ailesi veya yakın çevresi dışındaki bireylerin yaşam kalitesini artırmak veya genel olarak toplumun yararına olduğu düşünülen bir hedefe ulaşmak için, yalnızca içinden gelerek ve doğru olduğuna inanarak, bir toplumsal girişime ya da bir sivil toplum kuruluşu bünyesindeki etkinliklere destek olması biçiminde tanımlanır.

Gönüllülük ile kendiliğinden bir yardımlaşma davranışı arasında bir farklılık olmalıdır.

Burada ise gönüllülük bu yardımı karşılıksızlaştıran ve iş edinen bir durumu çağırıştırır. Uzun süreli keyifli bir doğası olan gönüllülük bir yaşam tarzı aynı zamanda bilincidir.

Gönüllülük yardımlaşma ve paylaşmayı içinde barındıran bir organizasyon işidir.

Gönüllülük kavramından sonra ise aklımıza gönüllü kişiler geliyor. Peki ya gönüllü kimdir? Bu kavramın anlamına bakalım.

GÖNÜLLÜ KİMDİR?

Gönüllü kişilerin en basit tanımı, yaptıkları işler için hiçbir ücret veya kazanç talep etmemeleridir.

Gönüllü, çevresine ışık tutan, onların ihtiyaçları hakkında bilinçli olan ve bunun için bir şeyler yapmaya istekli olan insandır.

Gönüllü, ötekilerin mutluluğu için bir şeyler yapan insandır. Yapmakla yükümlü olduğundan fazlasını isteyerek ve keyifle sevinçle yapabilen insandır.

Gönüllüler; bilgi, deneyim, enerji, hoşgörü, paylaşımcılık, iyi beşerî ilişkiler, profesyonel yaklaşım, sorumluluk üstlenme gibi niteliklere sahip olabileceği gibi, bu nitelikleri taşımadığı halde toplum için bir şey yapmak isteyen bireyler de olabilir.

BİZ NİÇİN GÖNÜLLÜ OLURUZ ?

Kendimize sosyal bir çevre edinecek arkadaş edinmek istiyor olabilir veya can sıkıntısından kurtulmak istiyoruzdur.

- Sosyal bir çevre kurarak yalnızlık duygusundan kaçınıyoruzdur.

-Kendisini ihtiyaç duyulan birisi olarak görmek istiyoruzdur.

- Bir problemin çözümüne ortak olmak istiyoruzdur.

- Yeni beceriler kazanmak istiyoruzdur ya da var olan becerilerimizi ilgili kurumda kullanmak suretiyle korumak istiyoruzdur.

Gönüllülüğün bireye kazandırdığı haz ve manevi zenginleşme, özgüven gelişimi, ekip çalışması becerilerinde artış ile toplumsal konumun gelişmesi, yeni çevre ve arkadaşlıklar sağlar. Aynı zamanda yeni ilgi alanları bulma konularında yardımcı olur.

Gönüllü birey gönüllü çalışmaya plansız programsız, sorumluluk üstlenmeden, istendiği zaman vazgeçilecek bir lütuf olarak görmemelidir. Gönüllü her görevi üstlenmek zorunda değildir, ancak bu üstlendiği görevleri yerine getirmeme veya eksik yapma hakkı tanımaz. Gönüllü profesyonel çalışan olmamakla birlikte, üstlendiği görev ne kadar basit olursa olsun onu 'profesyonelce' yerine getirmelidir.

Gönüllülüğün Kişiyeye Ve Topluma Yararları Nelerdir?

Gönüllülük eylemlerinin tahmin edileceği ve bahsedildiği üzere hem kişinin kendisine hem de topluma faydaları bir hayli fazladır. Bunlardan biraz bahsederek, gönüllülüğün kişinin kendisine faydaları; insanlara ve çevreye daha duyarlı bakmayı başarabilmesi, ekip çalışması, motive olma ve motive etme ve iletişim kurma becerilerini kazanması olarak belirtilebilir.

Gönüllü hareketlerin topluma faydalarına değinilirse gönüllülük kişilere yardım etmenin yanı sıra toplumsal yardımlaşma olarak da düşünülür ve toplumun sağlıklı bir gelişim göstermesi için gönüllülük olmazsa olmaz bir etkidir.

Gönüllülük toplumda insanlar arasındaki sosyal ilişkilerin gelişmesinde, değer yargılarının oluşmasında, sosyal farkındalığın ve girişimciliğin artmasında ve sosyal sorunların ortaya çıkışında farklı çözüm önerileri sunulmasında çok önemli bir etkidir.

Gönüllü çalışmalar bireyin motivasyonunu olumlu yönde etkiler. Kendi motivasyonunu elde etmenin yanı sıra başkalarını motive etmekte de belirli bir tecrübe kazanır. İnsanlara ve çevresine karşı daha duyarlı olur.

Kendi kapasitesinin farkına varır ve onu kullanma konusunda istekli olur. İletişime, gelişime ve değişime açık olur.

Yazı: Fırat DEMİR

KÜÇÜK HAYATLAR

“Siyahı gözleri. Sana da benzemiyordu sen ondan yakışıklısın. O çok çirkindi, kapkara bir adamdı.”

Bulutlara veda eden su damlacıkları usulca düşüyordu yeryüzüne. Gökyüzü daha önce hiç turuncunun bu tonuna bürünmemişti. Bir akşam vakti yerdeki yapraklar, turuncuya boyanmış bir gökyüzü ve usulca yere düşen yağmur damlacıklarıyla güne veda ediyordu Ankara. Dışarıda öyle güzel bir manzara vardı ki insanlar cam kenarlarında bir film seyrederek gibi seyrediyorlardı yağmurun gökyüzündeki dansını. Bu manzara şairlere ilham veriyordu. Eline kâğıt kalemi alan şairler camlarının kenarlarında çaylarını, kahvelerini yudumlarken yağmura, doğaya, sevgiliye, turuncuya, yapraklara dizelerini yazıyorlardı. Eline kâğıt kalemi alıp camın başına geçen isimlerden birisi de küçük Arif’in ağabeyi Aliydi. Fakat evleri yerin dibinde olduğu için Ali bu manzarayı seyredemiyor sadece dinliyor ve görüntüyü hayal ediyordu. Hayal etmek görmekten daha ilham vericiydi belki de çünkü görmenin bir sınırı vardı fakat hayalin bir sınırı yoktu.

Ali aklındaki her dizeyi kâğıda dökerken bir su damlasının asfaltta nasıl çarptığını o su damlasının bulutundan nasıl ayrıldığını hayal ederek yazıyordu.

Allah doğmadan önce istediğimiz hayatı seçmemize izin verse küçük Arif bu hayatı seçer miydi, bu tercih eder miydi, hatta bu insanlarla aile olmak ister miydi, babasını hiç görememenin üzüntüsüyle doğmak ister miydi acaba? Arif’in babası Ayşegül Arif’e hamileyken terk edip gitmişti. Karısını ve oğullarını terk edip gitti. Fakat sadece onları değil fakirliği terk edip gitti, yokluğu terk edip gitti aynı zamanda şükretmeyi de terk etti. Beraber şükretmeyi öğrendiği insanları bu barınak gibi yere bırakıp gitti. Evet, barınak; çünkü bu evi bir köpek barınağından ayıran tek şey odaları, yatakları ve televizyonları olması.

Babaları onları bırakıp gittikten sonra Ayşegül ona ait her şeyi yakmıştı ve bu evde onun hakkında konuşmayı yasaklamıştı

Ne bir fotoğraf ne bir anı hiçbir şey yoktu ona ait sadece ondan doğduğu çocukları vardı. ‘O hiç yoktu, o hiç olmadı, öyle biri hiç yaşamadı’ diyerek kendini kandırmaya çalışıyordu fakat kocasının onları terk edişinden sonra defalarca

baygınlıklar geçirmiş hastanelik olmuştu. Ayşegül gibi Ali de babasını silip atmıştı. ‘O hiç olmadı biz sadece üç kişilik bir aileyiz’ diyip fakirlikle, yoklukla ve hayatla mücadele etmeye çalışıyordu. Her ne kadar babasını yok sayıp onu düşünmüyormuş gibi yapsa da ona ilk kez futbol oynamayı öğreten adamın gidişi onda da kalıcı hasarlar

bırakmıştı. Gözleri bulut göz yaşları yağmur taneleri oluyordu bazen. Fakat Arif çok merak ediyordu babasını. Hiç fotoğrafını görmemişti, sesini duymamıştı, kokusunu içine çekmemişti. Her şeyini merak ediyordu babasının gözlerinin rengini, nasıl birisi olduğunu her şeyini merak ediyordu.

"Hiç görmediği, sesini hiç duymadığı oğlunun sesini duymuştu ve Arif'e aynı duyguları besliyordu. Buluşmak istedi. Arif'in onu merak ettiği gibi o da Arif'i merak ediyordu belli ki. Buluşma yerleri olarak evin iki sokak ilerisindeki parkı belirlediler on beş dakika sonra buluşmaya karar verdiler. Arif telefonu bıraktı ağabeyinin dizelerini yazdığı kâğıtlardan birine kocaman " BEN BABAMIN YANINDAYIM" yazdı ve yavaşça kapıyı çekip gitti."

Annesi ve abisi gibi silip atmamıştı onu sormak istiyordu 'Neden bıraktın bizi, Ben neden sana hasret duyarak büyüyorum' diye sormak istiyordu. Annesi ve abisi onu görmek istemiyorlardı fakat Arif bir kez olsun karşısına çıkıp sorularına cevap bulmak istiyordu.

Ayşegül çok yorgundu ve uyumuştur. Yorulurdu tabi hasta olmasına rağmen yaşadıkları binanın ve mahalledeki birçok binanın temizliğini üstlenmiş para kazanmaya çalışıyordu. İşi gerçekten çok zordu ve yorucuydu. Ali ise pencerenin kenarında yağmuru dinliyor ve dizelerini süslüyordu. Arif Ali'nin yanına usulca sokuldu:

"Babam nasıl biriydi?"

Ali 'Bu evde onun hakkında konuşmak yasak' dercesine sertçe baktı kardeşine fakat sorusunu yanıtsız bırakmadı: "Şerefsizin biriydi" dedi.

"Onu sormuyorum. Gözleri ne renkti mesela, bana benziyor muydu?"

"Siyahtı gözleri. Sana da benzemiyordu sen ondan yakışıklısın. O çok çirkindi, kapkara bir adamdı.

"Ben onu çok merak ediyorum"

"Etme edilecek birisi değil" diyerek Arif'i kolundan tuttu ve yatağına kadar Arif'e eşlik etti. Bir öpücük kondurdu yanağına ve tekrar camın kenarına oturdu.

Arif minik gözlerini kapatıp babasını hayal etti. Bildiği tek şey siyah gözlü ve kara olmasıydı. Kokusunu, sarılışını, sesini hayal ederken minik gözleri uyuyakaldı. Sabah ağabeyinin telefonunun sesiyle uyandı. İsrarla çalışıyordu telefon fakat açan yoktu.

Arif gözlerini açtı Ali ortalıklarda görünmüyordu. Ekmek almaya gitmiş olmalıydı ve her zamanki gibi telefonunu yanında götürmemişti. Ali telefon taşımayı sevmiyordu telefonu da eski külüstür bir şeydi zaten. Arif çalan telefonu eline alıp kimin aradığına baktı isim yazmıyor sadece bir numara yazıyordu.

Arif aramayı meşgule attı tam telefonu aldığı yere bırakacakken bir mesaj geldi. Arif yaptığıının yanlış olduğunu bildiği halde ağabeyinin telefonunu karıştırmaya başladı. Gelen mesajı açtı ilk önce.

Mesajda şöyle yazıyordu : "Ali oğlum biliyorum bana kızgınsınız fakat annenin hasta olduğunu öğrendim iyi olduğunuzdan emin olmak istiyorum sadece". Arif telefonu yatağına fırlattı, gece kurduğu hayallerin etkisinde bir rüya

gördüğü düşüncesiyle kendini tokatladı fakat rüya değil gerçektir mesajı atan kişi babasıydı, arama kaydına ve diğer mesajlara baktı aynı numara defalarca aramış ve mesaj atmış Aliye fakat Ali hiçbir mesaj ve aramaya cevap vermemiş. Arif dünyada bulunan bütün duyguları aynanda yaşıyordu şuan. Mutluluk, üzüntü, sevinç şaşkınlık...

Numarayı aradı. Telefon çalışıyordu ve telefon açıldı:

"Ali, oğlum"

Arifin dudakları titremeye başladı yıllardır sesinin hayalini duyduğu babasının sesini duymuştu. Sesi titreye titreye:

"Ben Ali değilim diğer oğlum Arif'im" konuşurken zorlanıyordu Arif. Gözlerinde yanaklarına doğru gözyaşlarının yolculuğu başlamıştı. Aynı şey babası içinde geçerliydi.

ROCK MÜZİĞİN Doğuşu

Yazı: Merve KIRAT

"Genç bir ruh gibi.."

Blues müzik hakimdi bir zamanlar dünyaya. Ancak 19. Yüzyılın son çeyreğinde bir şey oldu! Tüm bu Romantizm etkisi yerini Rock and Roll ismiyle anılan yeni bir müzik türüne bıraktı. Bir anda tüm dünyayı etkisi altına alan bu türü eminim birçok kaynaktan bulabilirsiniz. Ama dev hizmet ayağınıza geldi.. En yalın haliyle Rock müziğin alt dallarını ve en popüler gruplarını sizler için bir araya getirdim!
İlk olarak 1940'ların sonu ve 1950'lerin başında gündeme gelen Rock and Roll tarzının

öncüsü şüphesiz Elvis Presley'dir. Rock and Roll 2. Dünya Savaşı'ndan sonra uzun yıllar beklenen bir müzik türüdür. Ancak hiç de umulduğu gibi barışçıl olaylar yaşanmamış, aksine ırkçılık, soykırım ve yoksulluk gibi sorunlarla uğraşan dünyaya tepki olarak 1965'li yıllara kadar oldukça sevgi dolu sözlerle ilerleyen bu tarz yerini Hard Rock'a bırakmıştır. Artık sert bir üslup, isyan eden bir tavır ve iğneleyici sözlerle dolu şarkılar duymaya başlanmıştır. 1970'lerde özellikle grup oluşumları artmış ve bu fikirden Heavy Metal tarzı doğmuştur.

1980'lerle birlikte artık Rock müziğin alt dalları giderek çeşitlenmiştir. Sisteme karşı geliş, alışılmadık dâhaların dışında yaşam tarzları, yasakların çiğnenmesi bu ruhu benimseyenlerin yaşam biçimi haline gelmiştir. Elektro gitar bu türü yansıtan ve içsel bir yakarışı dışa vuran en önemli simge haline gelmiştir. Elbette 90'larda Rock deyince aklımıza ilk gelen grup Nirvana oluyor. "Genç bir ruh" olarak anılan Kurt Cobain Rock müziğin simgesi haline gelmiştir. 2000'lere vardığımızda Rock müzik de evrilmiştir. Artık rap ile karışımly söylenen şarkılar, farklı bileşenlerle oluşan sahne şovları ve renklerin

siyahtan biraz daha parlaklaşması söylemi yerinde bir cümle olur gibi duruyor. Bu yıllara en iyi örnek sanırım Linkin Park olacak.. Ülkemizde ise Rock müzik Anadolu Rock olarak anılan Halk müziği ve Rock tarzın birleşimiyle başlamıştır. Barış Manço, Erkin Koray ve Cem Karaca bu türün başatlarıdır. İlhan İrem Senfonik Rock tarzının ülkemizdeki ilk temsilcisidir. 90'lı yıllarla beraber biraz daha popüler bir tür haline gelmiştir.

Pentagram, Bulutsuzluk Özlemi, Haluk Levent, Kurban bu dönemin önemli sanatçıları ve gruplarıdır. 90'ların sonunda Şebnem Ferah, Teoman, Özlem Tekin, Mor ve Ötesi, Vega gibi günümüzde hala popülerliğini koruyan sanatçılar bu türü canlandırmıştır. 2000'lerde ise Hayko Cepkin, Emre Aydın, Barış Akarsu gibi müzisyenlerin yanı sıra Duman, Redd, Pinhani gibi gruplar yükselişe geçmiştir. Manga ile Nu Metal, Athena ile Punk Rock akımı ülkemizde başlamıştır.

ROCK MÜZİK ALT DALLARI

Normal Rock kendi içinde birçok kısma ayrılır;

Klasik Rock, Alternative Rock, Soft Rock, Senfonik Rock, Progresif Rock, Indie Rock, Folk Rock, Psychedelic Rock, Punk Rock gibi..

Normal Rock türünde karşımıza çıkan gruplar Nirvana, Queen, Radiohead, Pink Floyd, Evanescence, Rem, Arctic Monkeys, The Killers, The Prodigy, 30 Seconds To Mars...

Hard Rock overdrive kullanımını yoğun ve daha melodik gitarlara sahip bir türdür. Bu türün kategorisine geldiğimizde ise gruplar üzerinden gitmek daha faydalı olacak. Guns N'Roses, Deep Purple, Scorpions, AC/DC, Judas Priest, Led Zeppelin...

Heavy Metal türüne gelecek olursak şu başlıklar altında toplarız;

Trash Metal, Death Metal, Black Metal, Senfonik Metal, Nu Metal, Power Metal, Endüstriyel Metal...

Rammstein, Metallica, Iron Maiden, Megadeth, Motörhead, Anthrax, Within Temptation, Epica bu türün önemli gruplarındandır.

CITTASLOW & SEFERİHİSAR

"Cittaslow' u daha önce hiç duydunuz mu? Ben de birkaç yıl önce üniversitede hazırladığım bir ödev sayesinde öğrenmişim. Bu yazımla Cittaslow hareketinin farkındalığını artırmak istiyorum."

Italyanca "Citta " şehir, İngilizce "Slow" yavaş anlamına gelmektedir. Bu iki kelimenin birleşmesiyle yavaş şehir anlamına gelen Cittaslow kavramı ortaya çıkmıştır. Cittaslow 1999 yılında İtalya'da Greve in Chianti'nin eski belediye başkanını Paolo Saturnini tarafından ortaya çıkmıştır.

Cittaslow hareketinin ortaya çıkma amacı küreselleşmenin

getirdiği hızlı yaşam, hayat koşullarını nedeniyle artık insanlar gibi şehirler de tek tip hale gelmiştir. Üretmekten ziyade tüketen bu hayat tarzına başkaldırı olarak bu hareket şehirlerin kendi benliklerine özgü değerlerine, doğal ve tarihi güzelliklerine sahip çıkmasını ve üreten şehirler haline gelmesini amaçlamaktadır. Hareketin sembolü üstünde şehri taşıyan salyangozdur. Bu sembolün özelliği salyangozun yavaş hareket etmesinden gelmektedir.

Türkiye'nin ilk Sakin Şehri Seferihisar Belediyesi'nin sayfasına girip bakarsanız salyangoz sembolünü görebilirsiniz.

Ülkemizde 2021 yılı itibariyle 18 tane Sakin Şehir ünvanına sahip yerlerimiz vardır. Bunlar; Ahlat, Akyaka, Eğirdir, Gökçeada Gerze, Göynük, Gündül, Halfeti, Köyceğiz, Mudurnu, Perşembe, Şavşat, Seferihisar, Taraklı, Uzundere, Vize, Yalvaç, Yenihisar'dır.

Cittaslow hakkında bilgi verdikten sonra biraz da Türkiye'nin ilk Sakin Şehri olan Seferihisar'dan bahsetmek istiyorum.

İzmir iline bağlı Seferihisar 2009 yılında Sakin Şehir ünvanını almıştır. Seferihisarda organik meyveler ve sebzeler üretilmektedir. Ayrıca sokaklarındaki lambalar güneş enerjisi ile çalışmaktadır. Seferihisar ilçesinin geçim kaynağı tarım ve turizmdir. Mandalina, zeytin ağaçları yaygındır.

Her yıl Seferihisar'da Mandalina Festivali düzenlenmekte ve Mandalina Güzeli seçilmektedir. Ayrıca 800 yıllık Anıt Zeytinağacı da bulunmaktadır. Üreticinin doğrudan tüketici ile buluştuğu haftada 4 pazar kurulur. Seferihisar'da gezilip görülecek birçok yer vardır. Bunlar; Sığacık, Sığacık Kalesi, Teos Marina, Teos Antik Kenti.

Ve birbirinden güzel plajları vardır. Akkum Plajı, Akarca ve Ürkmez plajlarına gitmenizi tavsiye ederim.

Akkum Plajı mavi bayraklı bir plajdır. Tertemiz ve masmavi bir deniz ve altın renkli kumsala sahiptir. Rüzgar sörfü tutkunlarına ise Akarca Plajını önerebilirim.

SIĞACIK

Evler beyaz renklidir. Kapı ve pencereler ise evlerin aksine mavi, turkuaz, kırmızı ve kahverengi gibi çeşitli renkler ile boyanmıştır. Evlerin duvarlarını mor, pembe, beyaz renkli çiçekler sarmıştır. İnsan bu evler arasında gezerken huzur dolar.

SIĞACIK KALESİ

Selçuklular döneminde yaptırıldığı söylenmektedir. Osmanlı döneminde ise Kanuni Sultan Süleyman zamanında tamir edilmiştir.

Kale dış ve iç olmak üzere iki kısımdan oluşur. Günümüzde kalesinin içinde evler, camiler ve dükkanlar vardır. Sığacık Kalesi Seferihisar'a gelen turistlerin ilgisini çekmektedir.

TEOS MARINA

Sığacık'ın sahil kısmında yer alır. Marina 500'den fazla yat kapasitesine sahiptir. Çarşısı herkese açıktır. Marina yakınında Balık restoranları, kafeler, mağazalar, çocuklar için park ve dondurmacı dükkanları vardır. Bir yandan dondurma yiyip bir yandan marina içinde gezmek keyifli olacaktır.

TEOS ANTİK KENTİ

Sığacık'ın en önemli tarihi güzelliklerinden biridir. Sığacık'a sadece 3 km uzaklıktadır. MÖ 600'lü yıllarda 12 İyon kentinin merkezi olmuştur. Kentin en temel yapısı Helenistik Dönem mimarlarından Hermogenes tarafından yapılan İyon düzenindeki Dionysos Tapınağıdır. Bunun dışında görülmesi gerekenler ise; Helenistik ve Roma dönemi kalıntıları, Agora, Tiyatro, Odeon, Surlar ve Teos Antik Limanıdır.

cittaslow

YouTube

kanalımıza abone olarak projelerimize destek
olabilirsiniz

www.youtube.com/c/altin61

